

זהר הקדוש מתוך מדבש עם פרוש

על
הפרשה
ועניני
דיומא

זהר חדש חלק ג - שיר השירים		
יום	וילנא	מתוך מדבש
ראשון	עה ע"א	יב-כא
שני	עה ע"ב	כא-ל
שלישי	עה ע"א	מ-ט
רביעי	עה ע"ב	מג-נא
חמישי	עה ע"א	נא-סא
שישי	עה ע"ב	סא-ע
שבת	עה ע"א	ע-עה

לישמיעת שיעורי עמוד היומי
- ברשה'ק ובאדיש -
03.617.11.40

עלון מס' 331 | פרשת ויקרא תשפ"ה

י"ל בעזרה שית"ע"י
בית הוהר "מתוך מדבש" ת.ר. 5315 ירושלים



ישראל הם תכלית בריאת העולם

ויקרא אל משה, רבי אלעזר פתח, (ישעיה נ ב) מדוע באתי ואין איש קראתי ואין עונה הקצר קצרה ידי מפרדות, זפאין אינון ישראל, דבכל אתר דאשתכחו, קדשא בריך הוא אשתכח עמהון, וקדשא בריך הוא אשתכח ביניהון, ומתפאר בהו בישראל, הדא הוא דכתיב (שם מט ג) ישראל אשר בך אתפאר.

ולא עוד, אלא דישראל אשלימו מהימנותא בארעא, וישראל שלימו דשמא קדישא אינון, וכד ישראל אשתלימו בעובדייהו כביכול שמא קדישא אשתלים.

וכד ישראל לא אשתלימו לתתא בעובדייהו, ואתחייבו גלותא, כביכול שמא קדישא לא שלים לעילא, דתנו, דא סליק ודא נחית, ישראל דלעילא סליק לעילא, כנסת ישראל

מתוך מדבש

השגחתו יתברך שכינתו בתחתונים, הכל תלוי בישראל, וישראל שלימו דשמא קדישא אינון וישראל הם השלמות של השם הקדוש, כי וכד ישראל אשתלימו בעובדייהו פשישראל שלמים במעשיהם הטובים ויושבים בארץ, כביכול שמא קדישא אשתלים או כביכול שם הקדוש שלם, כי על ידי מעשיהם הטובים הם גורמים יחוד עליון ושלמות השם הוי"ה.

וכד ישראל לא אשתלימו לתתא בעובדייהו וכשישראל אינם שלמים למטה במעשיהם הטובים, ואתחייבו גלותא ועל ידי זה נתחייבו גלות, כביכול שמא קדישא לא שלים לעילא או כביכול שם הקדוש אינו שלם למעלה, דתנון פי למדנו, שבעונותיהם של ישראל דא סליק ודא נחית זה עולה וזה יורד, ומפרש ישראל דלעילא סליק לעילא ישראל שלמעלה שהוא [בחנינת קוב"ה] מסתלק מהמלכות [מהשכינה] ועולה למעלה לבינה ולמעלה לחכמה, בסוד ישראל עלה במחשבה, כנסת ישראל נחיתה לתתא וכנסת ישראל שהיא המלכות [השכינה] יורדת למטה בגלות, אתרחקו דא מן דא ואז מתרחקים

ישראל הם תכלית בריאת העולם

ויקרא אל משה כדי לפרש פסוק זה, רבי אלעזר פתח ואמר לפרש מה שכתוב מדוע באתי להתקרב אליכם, ואין איש פונה אלי, קראתי שתבואו אלי, ואין עונה ואין מי משיב לי, הקצר קצרה ידי מפרדות וכי אין בי תועלת, וכי קצרה ידי מלפרדות אתכם, (מגילות), והקדים בשבחן של ישראל ואמר זפאין אינון ישראל, דבכל אתר דאשתכחו קדשא בריך הוא אשתכח עמהון אשריהם ישראל, שבכל מקום שהם נמצאים אפלו שהם בגלות, הקדוש ברוך הוא נמצא עמם, וקדשא בריך הוא אשתכח ביניהון והשראת שכינתו נמצאת ביניהם, ומתפאר בהו בישראל והקדוש ברוך הוא מתפאר בהם בישראל הדא הוא דכתיב וזה שכתוב ישראל אשר בך אתפאר לפי שישראל הם תכלית בריאת העולם.

ולא עוד אלא דישראל אשלימו מהימנותא בארעא וכל עוד אלא שישראל משלימים את האמונה בארץ, כי על ידם מתגלית ומתפרסמת אמונת ה' בעולם, כי כל



נחיתת לתתא, אתרחקו דא מן דא, כפיכול אשתאר שמה קדישא בלא שלימו, וכלא בגין דכנסת ישראל בגלותא.

התעוררות תשובה בלב איש ישראל הוא מחסד השי"ת

ואף על גב דישאל בגלותא, קדשא ברוך הוא אשתכח בינייהו, ואתי ואקדים לבי פנישתא, וקרי ואמר (ירמיה ג כב) שובו בנים שובבים ארפא משובתיכם, ולית מאן דיתער רוחיה, פדין קדשא ברוך הוא אמר, מדוע פאתי ואין איש קראתי ואין עונה, אקדמית ואין איש, ולית מאן דיתער רוחיה. תא חזי, בההוא יומא דאשתכלל בי משפנא, קדשא ברוך הוא אקדים ושארי ביה, מיד ויקרא אל משה וידבר יהו"ה אליו מאהל מועד לאמר, וידבר יהו"ה אליו, ואודע ליה דזמנין ישראל למיחב קמיה, ולא תמשפנא האי אהל מועד בחובייהו, ולא יתקיים בידייהו (ס"א בהדייהו), הדא הוא דכתיב וידבר יהו"ה אליו מאהל מועד לאמר, מאי אמר ליה, מאהל מועד, מעסקי אהל מועד, דזמין לאתמשפנא בחובייהו דישאל, ולא יתקיים בקיומיה, אבל אסותא להאי, אדם פי יקריב מפם קרפן ליהו"ה, הרי לך קרפנין דאגין על כלא.

מתוק מדבש

הקדמתי לעורר אותם, ואין איש פרוש ולית מאן דיתער רוחיה ואין מי שיתעורר רוחו.

תא חזי, בההוא יומא דאשתכלל בי משפנא בא וראה ביום ההוא שנשתכלל ונגמר המשפן, קדשא ברוך הוא אקדים ושארי ביה הקדוש ברוך הוא הקדים ושרה בו, מיד ויקרא אל משה וידבר יהו"ה אליו מאהל מועד לאמר, ומפרש וידבר יהו"ה אליו מעניגי השכינה הנקראת אהל מועד, ואודע ליה דזמנין ישראל למיחב קמיה והודיע לו שעתידים ישראל לחטא לפניו, ולא תמשפנא האי אהל מועד בחובייהו ושימשפן האהל מועד בעונותיהם, ועל ידי זה ילכו בגלות והשכינה תהיה גולה עמהם, ולא יתקיים בידייהו ולא יתקיים המשפן בידם, הדא הוא דכתיב זהו שכתוב וידבר יהו"ה אליו מאהל מועד לאמר, מאי אמר ליה מה אמר הקדוש ברוך הוא למשה, מאהל מועד פרוש מעסקי אהל מועד מעסק השכינה הנקראת אהל מועד, דזמין לאתמשפנא בחובייהו דישאל שעתידה להתמשפן בעונותיהם של ישראל עד שישובו ויגאלו, ולא יתקיים בקיומיה ולא יתקיים בקיומו, אבל אסותא להאי אבל הרפואה לזה שלא יצטרכו ללכת בגלות, אדם פי יקריב מפם קרפן ליהו"ה שעל ידי זה יתפירו עונותיהם, ולעולם לא תתמלא סאתם, הרי לך קרפנין דאגין על כלא הרי לך קרפנות המגנים על הכל, על ידי פפרת עונותם. (דף ד ע"ב, ובביאורינו כרך י עמ' לו-לט)

זה מזה, פי ה' האחרונה מהשם הוי"ה נפרדת מן ג' אותיות הקודמות לה יה"ו, כפיכול אשתאר שמה קדישא בלא שלימו כפיכול נשאר שם הקדוש בלי שלמות, וכלא בגין דכנסת ישראל בגלותא והכל הוא בשביל שכנסת ישראל היא בגלות. (דף ד ע"ב, ובביאורינו כרך י עמ' לו-לז)

התעוררות תשובה בלב איש ישראל הוא מחסד השי"ת

ואף על גב דישאל בגלותא ואף על פי שישאל הם בגלות, ואין להם שלמות ואין יחוד למעלה על ידיהם, עם כל זה קדשא ברוך הוא אשתכח בינייהו הקדוש ברוך הוא נמצא ביניהם בגלות כדי להחזירם בתשובה ולגאלם, לכן ואתי ואקדים לבי פנישתא הוא בא ומקדים לבית הפנסת, פי בעונותיהם אינו שורה ביניהם אלא בבית הכנסת, וקרי ואמר ומכריו ואמר שובו בנים שובבים שובו אלי אתם בנים מורדים, ארפא משובתיכם למען ארפא ואסלח על המרידה שמרדתם בי (מנאזות), כלומר הקדוש ברוך הוא מעורר את לב בני ישראל אל התשובה, על ידי התעוררות פתאומית הפאה בלב כל אדם בלי זכות אלא מחסד ה', אבל ולית מאן דיתער רוחיה אין מי שיעורר את רוחו לשוב ולהתמיד בדרך הישר, פדין קדשא ברוך הוא אמר אז אמר הקדוש ברוך הוא מדוע פאתי ואין איש שישוב בתשובה מעצמו, קראתי לעורר את לבכם, ואין עונה שיאחז בדרך התשובה, והיינו אקדמית



בְּהִקְרַבַת הַקָּרְבָן יֵשׁ לְעֹמֵד בְּהִכְנָעָה וּבוֹשָׁה וּבְכֹךְ מְשַׁבֵּר כַּח הַיֵּצֵה"ר

אָמַר לִיָּהּ, וְדַאי הָכִי הוּא, קָרְבָן אֱלֹהִים לֹא כְּתִיב, אֲלָא זִבְחֵי אֱלֹהִים, וְעַל דָּא שְׁחִיטְתָּן בְּצִפּוֹן, דְּהָא זִבְחָהּ הוּא בְּגִין אֱלֹהִים, הַהוּא סֵטֵר גְּבוּרָה, דִּיתְבַּסֵּם וְיִתְבַּר רֹחַא דְּדִינָא, וְיִתְחַלְּשׁ דִּינָא, וְיִתְגַּבְּרוּן רַחֲמֵי עַל דִּינָא, וְעַל דָּא זִבְחֵי אֱלֹהִים, לְתַבְּרָא חֵילָא וְתוֹקְפָא דְּדִינָא קִשְׂיָא, דְּכְתִיב רֹחַ נְשַׁבְּרָה, לְמַהוּי הַהוּא רֹחַא תְּקִיפָא נְשַׁבְּרָה, וְלֹא יִתְגַּבֵּר רֹחִיהּ וְחֵילִיהּ וְתוֹקְפִיהּ. וְכֵר נֶשׁ בְּעֵי כְּדִין לְמִיקָם עַל מְדַבְּחָא בְּרוּחַ נְשַׁבְּרָה, וְיִכְסִיף מְעוּבְדוּי, בְּגִין דִּיהוּי הַהוּא רֹחַא תְּקִיפָא תְּבִירָא, וְכֵלָא בְּגִין דְּדִינָא יִתְבַּסֵּם, וְיִתְגַּבְּרוּן רַחֲמֵי עַל דִּינָא.

הַתְּשׁוּבָה הִיא מְצוּה שְׁצָרִיף לְקַיְמָה בְּשִׁמְחָה

הַשְּׁתָּא דְּלֹא אִשְׁתַּכַּח קָרְבָּנָא, מֵאֵן דְּחֲטִי קָמִי מְאָרִיָּה, וְתַב לְגַבִּיָּה, וְדַאי בְּמִרְרוּ דְּנַפְשָׁא בְּעַצְיָבוּ בְּכִכְיָה בְּרוּחַ תְּבִירָא, הִיאַף אוֹקִיָּם שְׁמַחָה וְרִנְנָה, הָא לֹא אִשְׁתַּכַּחוּ גַבִּיָּה. אֲלָא הָכִי אוֹקְמוּהּ, דְּתוֹשְׁבַחַן דְּמְאָרִיָּה, וְחֲדוּוּתָא דְּאוּרִיָּתָא, וְרִנְנָה דְּאוּרִיָּתָא, דָּא הוּא שְׁמַחָה וְרִנְנָה.

מֵתוֹק מְדַבְּשׁ

רוּחַ הַהוּא הַחֲזוֹק נְשַׁבֵּר, כְּלוּמַר שִׁישְׁבֵר רוּחַ הַטְּמֵאָה שֶׁהוּא הַיֵּצֵר הָרַע שָׁבוּ, וְכֵלָא בְּגִין דְּדִינָא יִתְבַּסֵּם וְיִתְגַּבְּרוּן רַחֲמֵי עַל דִּינָא וְכֵל עֲנָן הַקָּרְבָן בֵּין שְׁחִיטְתוֹ וּבֵין הַקָּרְבָּנוֹ, הוּא כְּדִי שִׁיתְבַּשֵּׁם וְיִתְמַתֵּק הַדִּין בְּשִׂרְשׁוֹ וְיִתְגַּבְּרוּ הַרַחֲמִים עַל הַדִּין, בְּכָל כְּפֵי דִינִים שְׁבַעוּלְמוֹת שְׁלֵמָטָה. (דף ה' ע"א, ובבאורייתו כרך י' עמ' מ-מא)

הַתְּשׁוּבָה הִיא מְצוּה שְׁצָרִיף לְקַיְמָה בְּשִׁמְחָה

הַשְּׁתָּא עֵתָה שְׁבִית הַמְקַדָּשׁ חָרוּב, דְּלֹא אִשְׁתַּכַּח קָרְבָּנָא שְׂאֵי אִפְשָׁר לְהַקְרִיב קָרְבָּן. מֵאֵן דְּחֲטִי קָמִי מְאָרִיָּה וְתַב לְגַבִּיָּה מִי שְׁחִטָּא לְפָנֵי קוֹנֵי וְשָׁב בְּתְשׁוּבָה אֵלָיו, וְדַאי בְּמִרְרוּ דְּנַפְשָׁא בְּעַצְיָבוּ בְּכִכְיָה בְּרוּחַ תְּבִירָא וְדַאי צְרִיף לְהֵיוֹת בְּמִרְרוֹת הַנַּפֵּשׁ בְּעַצְבוֹת וּבְכִכְיָה וּבְרוּחַ נְשַׁבְּרָה, אִם כֵּן הִיאַף אוֹקִיָּם שְׁמַחָה וְרִנְנָה אִיף מְקִיָּם שְׁמַחָה וְרִנְנָה הַצְּרִיכִים לְעַבּוֹדָתָהּ, כִּי תְשׁוּבָה הִיא אַחַת מִמְצוֹת ה' שְׁצָרִיכִים לְקַיְמָה בְּשִׁמְחָה, וְעַקֵּר הַתְּשׁוּבָה הִיא לְדַאג וְלְהַתְעַצֵּב עַל עֲוֹנוֹתָיו, אִם כֵּן אִיף יְכוּל הָאָדָם לְקַיְמָה מְצוּה זוֹ בְּשִׁמְחָה, הָא לֹא אִשְׁתַּכַּחוּ גַבִּיָּה הַרִי לֹא נִמְצְאוּם שְׁמַחָה וְרִנְנָה עִמוֹ.

וּמְתַרְץ וְאָמַר אֲלֵא הָכִי אוֹקְמוּהּ אֲלֵא כֵּן פְּרָשׁוּ הַחֲכָרִים, דְּתוֹשְׁבַחַן דְּמְאָרִיָּה וְחֲדוּוּתָא דְּאוּרִיָּתָא וְרִנְנָה דְּאוּרִיָּתָא כִּי בְּשִׁמְשִׁבַח אֵת קוֹנֵי וְשִׁמַּח בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה

בְּהִקְרַבַת הַקָּרְבָן יֵשׁ לְעֹמֵד בְּהִכְנָעָה וּבוֹשָׁה וּבְכֹךְ מְשַׁבֵּר כַּח הַיֵּצֵה"ר

אָמַר לִיָּהּ רַבִּי שְׁמַעוֹן לְרַבִּי חֲזַקְיָה וְדַאי הָכִי הוּא וְדַאי כֵּן הוּא כְּמוֹ שְׁאִמְרֵי לָךְ, כִּי קָרְבָן אֱלֹהִים לֹא כְּתִיב הַמּוֹרָה שְׁמִקְרִיבִים אֵת הַקָּרְבָן לְשֵׁם אֱלֹהִים, אֲלָא זִבְחֵי אֱלֹהִים שֶׁהִזְבִּיחָה וְהִשְׁחִיטָה נִקְרְאוּ עַל שֵׁם אֱלֹהִים, וְעַל דָּא וְעַל כֵּן כְּתוּב בְּקִדְשֵׁי הַקְּדָשִׁים שְׁחִיטְתָּן בְּצִפּוֹן שֶׁהוּא צֵד הַגְּבוּרָה, דְּהָא זִבְחָהּ הוּא בְּגִין אֱלֹהִים, הַהוּא סֵטֵר גְּבוּרָה כִּי הַשְׁחִיטָה הִיא בְּשִׁבִיל שֵׁם אֱלֹהִים, שֶׁהוּא צֵד הַגְּבוּרָה, דְּהֵינּוּ דִּיתְבַּסֵּם וְיִתְבַּר רֹחַא דְּדִינָא וְיִתְחַלְּשׁ דִּינָא שִׁיתְמַתֵּק וְיִשְׁמַבֵּר רוּחַ הַדִּין וְיִתְחַלְּשׁ כַּח הַדִּין, וְיִתְגַּבְּרוּן רַחֲמֵי עַל דִּינָא וְיִתְגַּבְּרוּ הַרַחֲמִים עַל הַדִּין, וְעַל דָּא זִבְחֵי אֱלֹהִים וְעַל כֵּן כְּתוּב זִבְחֵי אֱלֹהִים, לְתַבְּרָא חֵילָא וְתוֹקְפָא דְּדִינָא קִשְׂיָא לְשַׁבֵּר אֵת שְׂרֵשׁ כַּח וְתַקֵּף הַדִּין הַקָּשָׁה, דְּכְתִיב רֹחַ נְשַׁבְּרָה דְּהֵינּוּ לְמַהוּי הַהוּא רֹחַא תְּקִיפָא נְשַׁבְּרָה שִׁיְהִיָּה אוֹתוֹ רוּחַ הַחֲזוֹק נְשַׁבֵּר, וְלֹא יִתְגַּבֵּר רֹחִיהּ וְחֵילִיהּ וְתוֹקְפִיהּ וְלֹא יִתְגַּבֵּר רֹחוֹ וְכַחוֹ וְחֲזוֹקוֹ, כִּי מֵאֲחֵר שְׁלֹא יִתְעוֹרֵר הַדִּין בְּשִׂרְשׁוֹ, לֹא יוּכַל הַדִּין לְפַעַל בְּעוֹלָם.

וְכֵר נֶשׁ בְּעֵי כְּדִין לְמִיקָם עַל מְדַבְּחָא בְּרוּחַ נְשַׁבְּרָה וְהָאָדָם צְרִיף אֵז לְעֹמֵד אֲצֵל הַמְזֻבַּח בְּרוּחַ נְשַׁבְּרָה, וְיִכְסִיף מְעוּבְדוּי וְיִתְבַּשֵּׁי הָרָעִים, בְּגִין דִּיהוּי הַהוּא רֹחַא תְּקִיפָא תְּבִירָא כְּדִי שְׁבַצְרוּף תְּשׁוּבָתוֹ יְהִיָּה

הקרבת רצון הלב והנפש להשי"ת חביב לפניו מן הכל

בגין דכמה דחטאה ארתח חלפיה ודמיה באשא דיצר הרע, וכל שייפוי רתחי באשא, כף קרבנא דא פהאי גוונא ממש, ועקרא דקרבנא כגוונא דחטאה, ולקרבא קמי קדשא ברין הוא רעותא דלפיה ורוחיה ונפשיה, דהאי חביבא מן כללא קמיה.

זכאה חולקיהון דצדיקייא, דאינון מקרבין בכל יומא ויומא האי קרבנא לקמי קדשא ברין הוא, ומאי איהו, גרמיהו ונפשיהו דמקרבין קמיה, ואנא בעינא לקרבא האי קרבנא (ממש), ודא בעי קדשא ברין הוא מבר נש פהאי עלמא.

מתוק מדבש

וצריך להקריב לפני הקדוש ברוך הוא רצון לבבו ורוחו ונפשו, דהאי חביבא מן כללא קמיה פי זה חביב לפני הקדוש ברוך הוא יותר מן הכל.

זכאה חולקיהון דצדיקייא דאינון מקרבין בכל יומא ויומא האי קרבנא לקמי קדשא ברין הוא אשרי חלקם של הצדיקים שהם מקריבים בכל יום יום קרבן זה לפני הקדוש ברוך הוא, ומאי איהו ומה הוא קרבנם, ואמר גרמיהו ונפשיהו דמקרבין קמיה שמקריבים לפניו את גופם ונפשם, כמה שמוסרים נפשם לעבדו בכל כחם ונפשם בלמוד התורה ובהתאמצות התפלה, ובמעוט אכילה ושנה ותענוג, ואמר אותו העשיר ואנא בעינא לקרבא האי קרבנא ממש וגם אני רוצה להקריב קרבן זה ממש, דהיינו לעבדו בכל פחי ונפשי בתורה ועבודה, ודא בעי קדשא ברין הוא מבר נש פהאי עלמא ואת זה רוצה הקדוש ברוך הוא מן האדם בעולם הזה. (דף ט ע"ב, ובביאורינו כרך י עמ' צד-צה)

ולומר את התורה ברנה, דא הוא שמחה ורננה זהו השמחה והרננה הצריכים לעבודת ה', כלומר לעולם יהא אדם דואג בקרבנו על עונותיו, אבל בהיותו עוסק בשבחי של מקום ובלמוד התורה אז צריך להיות בשמחה ובנגון וקול ערב, וקנה מקים שמחה ורננה בשמחת לבו בתורה, אבל בשעת תפלתו יהיה לבו נשבר על עונותיו. (דף ח ע"ב, ובביאורינו כרך י עמ' פא)

הקרבת רצון הלב והנפש להשי"ת חביב לפניו מן הכל

כמה דחטאה ארתח חלפיה ודמיה באשא דיצר הרע כמו שהחוטא הרתיח את חלבו ודמו באש היצר הרע, וכל שייפוי רתחי באשא וכל אבריו רתחו באש התאווה, כף קרבנא דא פהאי גוונא ממש כף קרבן זה הוא פעין זה ממש, ועקרא דקרבנא כגוונא דחטאה פי עקר הקרבן הוא פעין שהיה החטא, ולקרבא קמי קדשא ברין הוא רעותא דלפיה ורוחיה ונפשיה

שבח דא שירתא

וגם כי סתומים וחתומים הדברים (דברי הזוה"ק) אל נא תמנע מקריאתם כי ברית כרותה לשפתיים הנוטפות מר באימא ורעותא דלכא בהני כבשי דרחמנא שאינם חוזרות ריקם מעורר את האהבה עד שתחפץ בלגלוג וגמגום איש הוגה ושוגה באהבתה.

(הרמ"ז בהגהות לספר הכוונות)

לקבלת העלון מודי שבעי יש לשלוח אימייל בכתובת:
3022233@gmail.com

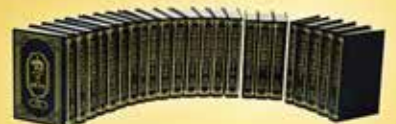
הזוהר הקדוש" ע"פ "מתוק מדבש" הפירוש הנפלא שהתקבל בכל תפוצות ישראל



פורמט כיס
"ובלכתך בדרך"
מהדורת ר' יוסף צבי
בערער
(cm 16.5/11.5)



פורמט רגיל (cm 24/17)



פורמט בינוני - מהדורת ר' הערשל וועבער
(cm 17/12)